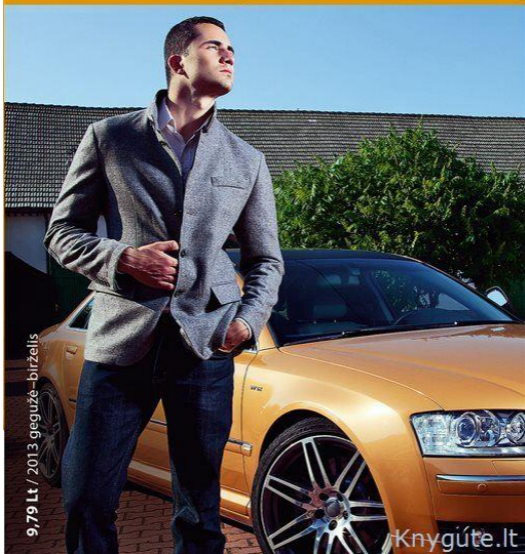

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

MICHELLE REID
Rizikuoju viskuo

9,79 Lt / 2013 gegužė – birželis

Knygute.lt

Michelle Reid

(Mišel Reid)

RIZIKUOJANT VISKUO

Romanas

Versta iš Michelle Reid, The Man Who Risked It All,
2012

© Michelle Reid, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Dovilė Vaišvilaitė-Akdere, vertimas iš anglų
kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-644-3

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pradžia

Tarp žiūrovų aidėjo vilties ir jaudulio šurmulys – visi su nekantrumu laukė, ar bus paskelbtas lenktynių startas. Frenkas Tolis su lenktynininko apranga ir šalmu po pažastimi stovėjo *Baltosios juostos* komandos palapinėje ir, laukdamas organizatorių sprendimo, įdėmiai stebėjo monitorių. Vėjas tebekilo ir, dar visai neseniai buvusi lygi ir rami, Viduržemio jūra ėmė šiauštis ir grėsmingai banguoti. Vėjo greičiui siekiant šešiasdešimt metrų per sekundę, toli gražu ne idealios sąlygos lenktyniauti sunkiai valdomais kateriais.

– Ką manai? – priėjęs prie Frenko, paklausė jo kolega Markas Klementė.

Frenkas gūžtelėjo pečiais. Nerimą jam kėlė ne oro sąlygos, o Marko pasiryžimas šiandien plaukti drauge su juo.

– Tikrai jautiesi pasirengęs šiam iššūkiui? – nenuleisdamas akių nuo monitoriaus, ramiu balsu paklausė jis.

Markas nekantriai iškvėpė.

– Frenkai, jeigu nenori, kad plaukčiau, taip, po galais, ir sakyk.

Klausimą Frenkas uždavė ne be priežasties.

Markas atrodė įsitempęs, suirzęs ir sunerimęs. Visą valandą žingsniavo po palapinę ir atžariai atkirtinėjo kiekvienam, kuris prie jo prieidavo. Dabar taip pat elgėsi ir su Frenku. O tokia būseną ne itin pritiko, ruošiantis stoti už galingo katerio vairo.

- Frenkai, gal pamiršai, kad pusė *Baltosios juostos* priklauso man, net jei ir esi projekta-vimo bei statybos genijus?

Susierzinimas Marko balse privertė Frenką tvirčiau sukąsti dantis, kad nepasakytų to, ko vėliau gailėtųsi. Taip, abu buvo *Baltosios juostos* bendraturčiai ir per pastaruosius penkerius metus lenktyniavo vienodais kateriais ir vėliava. Bet per pastaruosius trejus metus į tą patį katerį lips pirmą kartą. Pagaliau Frenkas, pasidavęs spaudimui, sutiko leisti Markui sėsti šalia.

Kodėl taip pasielgė? O gi todėl, kad čempionato baigtį turėjo nulemti būtent šios paskutinės sezono lenktynės, o antrasis vairuotojas vakar susirgo gripu. Kai ant kortos buvo pastatyta tiek daug, į Andželo vietą reikėjo rinktis geriausią - Marką. Frenkas manė, kad dviem profesionalams neturėtų būti sunku iškelti profesinius interesus aukščiau asmeninės nesantaikos. Visgi šiandienos Marko elgesys jo lū-

kesčių nepateisino – kolega toli gražu neatrodė kaip įprastai atsipalaidavęs ir ramus.

– Buvome geri draugai, – sušnypštė Markas.
– Beveik visą gyvenimą mus siejo artima bičiulystė. Bet padariau vieną menką klaidelę, ir tu...

– Permiegėjimas su mano žmona nebuvo *menka klaidelė*.

Frenko žodžiai tarsi šalto vėjo gūsis prasirovė iki pat Marko odos. Jis giliai įtraukė į plaučius plūstelėjusio šalčio.

– Tada Leksė dar nebuvo tavo žmona.

– Ne. – Pirmą kartą nuo pokalbio pradžios Frenkas atsisuko į partnerį. Jie buvo vienodo ūgio, liekno sudėjimo, vienodo amžiaus ir tautybės, tačiau panašumai tuo ir baigėsi. Markas buvo šviesiaplaukis mėlynakis, o Frenkas – tamsių plaukų, rudų akių, net jo elgesys dvelkė niūrumu. – Bet tu buvai mano geriausias draugas.

Markas kiek įmanydamas stengėsi atlaikyti draugo žvilgsnį. Kelias sekundes jo širdyje kovojo atgaila ir susierzinimas, paskui jis atsidošo ir nusuko akis.

– O jeigu pasakyčiau, kad nieko nenutiko? – netikėtai prakalbo jis. – Jeigu pasakyčiau, kad

viską išsigalvojau vien tam, kad judu išskirčiau?

- Kodėl būtum to norėjęs?

- O kodėl tu norėjai atiduoti savo gyvenimą paauglei? - leisdamas susierzinimui paimti viršų, klausimu į klausimą atrėžė Markas. - Juk vis tiek ją vedei, o aš likau niekšo vietoje. Leksė tikriausiai net nesužinojo, kad tau pasakiau, tiesa? Tu jai nieko neužsiminei.

Tylus tarsi žemė Frenkas nugrėžė žvilgsnį atgal į monitorių; seksuali jo lūpų forma virto tvirtai suspausta linija.

- Kaip suprantu, ji nieko nežinojo, - tarsi kalbėdamasis pats su savimi, sumurmėjo Markas. - Antraip nebūtų su manimi taip maloniai elgusis.

- Ar šis pokalbis turi kokią nors prasmę? - susierzinęs paklausė Frenkas. - Mūsų laukia lenktynės, be to, neturiu jokio noro aptarinėti praeities.

- *Signori*, leidimas gautas, - per palapinę nuaidėjo komandos vadybininko balsas, nutraukęs augančią įtampą.

Kai Frenkas jau buvo benueinąs, Markas nutvėrė jam už rankos.

- Dėl Dievo meilės, Frenkai, - skubiai su-

murmėjo jis. - Apgailestauju, jei sugrioviau judviejų su Lekse santykius, bet tavo gyvenime jos nėra jau daugiau kaip trejus metus! Kodėl negalime visko palikti už nugaros ir vėl tapti tuo, kuo...

- Nori, pasakysiu, kodėl būtent dabar viską iškėlei į dienos šviesą? - atsukdamas į kolegą paniekos perkreiptą veidą pasakė Frenkas. - *Baltajai juostai* esi skolingas milijonus. Išsigandai, nes žinai, kad be geros mano valios tiesa gali iškilti aikštėn. Turbūt girdėjai gaudus, kad ketinu pasitraukti iš lenktynių ir žinai, kad tokiu atveju finansinė painiava, į kurią mus įvėlei, sprogs tau tiesiai į veidą. O šis niekam tikęs mėginimas atsiprašyti vėluoja trejus su puse metų, - lediniu balsu užbaigė jis.

Išlaisvinęs ranką, Frenkas paliko Marką stovėti suakmenėjusia veido išraiška. Jis, tiesą sakant, nesitikėjo, kad buvęs draugas ims kalbėti apie praeitį, o dabar, net žinodamas, jog anas gailisi, jautėsi ne ką geriau, nes namuose ant darbo stalo gulėjo Leksės atsiųsti skyrybų dokumentai.

Gyslomis kunkuliuojant pykčiui, Frenkas žengė iš palapinės į karštą rugsėjo saulę. Jie buvo Livorne, kur garsiai skandavo minia. Tačiau drąsinančių žiūrovų šauksmų jis beveik

negirdėjo. Nuo galvoje kylančių vaizdinių, kuriuose buvęs geriausias draugas ir vienintelė gyvenime mylėta moteris, susipybę rankomis ir kojomis, ritmiškai besikilnojančiomis krūtinėmis skendi aistroje, jam akis užtemdė raudonas rūkas. Šis vaizdas jį lydėjo nuo pat tos dienos, kai beveik prieš ketverius metus jį jam įteigė Markas. Frenkas jį nusinešė net į savo trumpą santuoką su Lekse. Tai paveikė jo elgesį su žmona ir įtariai nuteikė net dėl jos nešiojamo kūdikio. Skaudus įvykis pakeitė jo gyvenimą, apkartino būtį. Iš žmogaus, kuriuo jis kadaise buvo, nebeliko nieko. Leksei persileidus, tas vaizdinys net sąlygojo jo reakciją į netektį.

Po galais, Markas buvo teisus: Leksė taip ir nesužinojo, kodėl jis taip su ja elgėsi. Vienintelis nusiramimas jo įžeistam išdidumui buvo tai, jog ji nė nenutuokė, kaip smarkiai jo kvailą, patiklį širdį įskaudino jos išdavystė su geriausiu jo draugu.

Staiga vėl pasigirdo Marko balsas:

- Frenkai, *amico*, privalai manęs išklaudyti...

- Nekalbėk vėl apie praeitį, - šturkščiai nutraukė jį Frenkas. - Verčiau susitelk į darbą, antraip tik padėsi man greičiau apsispręsti dėl *Baltosios juostos* uždarymo. O tada paaiškės

tavo finansinės suktybės.

- Tu mane sunaikinsi, - kimiai sušvokštė Markas. - Mano šeimos vardas...

- Būtent.

Frenkas matė, kaip Markas išbąla, ir puikiai suvokė tokio siaubo priežastis. Klemenčių vardas buvo siejamas su brangiais vynais, sąžiningumu ir labdara. Jų šeima, drauge su Toliais, vadovavo kelioms didžiausioms Italijos labdaros organizacijoms. Kiek pamena, abi šeimos artimai bendravo - štai, kodėl nesantaikos su Marku jis kiek įmanydamas stengėsi nepaviešinti. Juos vis dar siejo veršlas. Susitikdavo labdaros ir visuomenės renginiuose. Frenkas neprieštaraudavo, kai Markas juokais nuleisdavo gandus apie jų santykių atšalimą, nes žinojo, kad šitai jo savimeilę skaudina mažiau, nei tiesos iškilimas į dienos šviesą.

- Ei, vaikinai, pamajuokite miniai, - jiems už nugaros pasigirdo komandos vadybininko balsas.

Frenkas kaip paklusnus šunytis iškėlė ranką ir pamojavo, Markas taip pat pasekė jo pavyzdžiu, nusišypsodamas savo garsiaja, visus pavergiančia šypsena. Norėdamas užimti rankas kuo nors kitu, Frenkas ėmė segtis šalną. Jo

šypsena kaipmat dingo. Vyrai įlipo į atvirą katerio kabiną. Prisisėgė. Lenktynių konsultantas per ausines monotoniškai skaitė informaciją apie vėjo greitį, numatomą bangų aukštį ir ilgį. Patikrinimą juodu atliko sutartinai, tarsi skaičiuodami vienas kito mintis. Drauge jie praleido vaikystę ir paauglystę, drauge užaugo. Frenkas būtų galėjęs duoti nukirsti ranką, kad Markas liks ištikimiausiu draugu iki pat jųdviejų senatvinės silpnaprotystės. Kad jie kartu pasens, sulauks vaikų, anūkų... Sėdės vasaros vakarais, stebėdami besileidžiančią saulę, ir gurkšnos geriausius Klemenčių rūsių vynus prisimindami senus gerus laikus.

Užriaumoją dvigubas variklis, jo dustlus užėsys buvo tarsi giesmė Frenko – laivų inžinieriaus – ausims. Vyrai nuplukdė katerį prie starto linijos – ryškiai balto ruožo greta kitų, ant mirguliuojančio vandenyno bangų plūduriuojančių ryškiaspalvių katerių su iš tolo matomais rėmėjų logotipais. Visų varikliai griaudė tarsi puolimui pasiruošę drakonai tik ir laukiantys, kada gaus ženklą startuoti.

Frenkas metė įkypą žvilgsnį į buvusį draugą. Pats nesuprato, kodėl taip pasielgė – veikiausiai dėl nuo seno juos siejančio šeštojo jausmo. Markas taip pat pažvelgė į jį. Jo akyse bu-

vo tarsi kažkas įrašyta... neviltis, nuo kurios Frenkui smarkiai spaudė širdį.

Markas vėl nususuko pirmas, Frenkas tęsė išgirsti jį tyliai tariant:

- *Sono spiacente, il mio amico*¹ .

Varikliams užriaumojus ir kateriams šovus į priekį, Frenkas vis dar mėgino suprasti, ką jam pasakė Markas. Tam, kad kateris plauktų tiesiai, reikėjo ypatingo dėmesio.

Per greitai, - pagaliau susiprato jis. Markas jo ką tik atsiprašė ir dabar plukdė katerį per bangas gerokai per dideliu greičiu...

¹ Atsiprašau, drauge mano.

Pirmas skyrius

Leksė buvo susirinkime, kai netikėtai atsivėrė Briuso kabineto durys ir į vidų įsiveržė jos naujoji padėjėja Siuzi.

- Atleiskite, kad pertraukiau, - vos gaudydama kvapą tarė ji, - bet Leksė negali šito praleisti.

Susijaudinusi Siuzi stvėrė šalia kavos aparato gulintį nuotolinio valdymo pultelį ir nukreipė jį į televizorių. Susirinkimo dalyviai išplėtę akis žiūrėjo, stebėdamiesi, iš kur pas merginą tiek akiplėšiškumo įsiveržti viduryje svarbaus susirinkimo.

- Draugė man atsiuntė nuorodą per *Twitter*, - skubiai keisdama kanalus išpyškino Siuzi. - Tiesą sakant, nesu avarijų aistruolė, todėl jau buvau nuorodą beišjungianti, bet tada ekrane pamačiau jūsų, Lekse, veidą, buvo paminėtas ir jūsų vardas.

Netikėtai penkiasdešimties colių įstrižainės ekrane pasirodė krištolo mėlynumo vandens vaizdas. Po sekundės jūros paviršių tarsi didingos strėlės perskrodė tuzinas katerių, palikę paskui save baltas pusrslų juostas. Niekam dar nespėjus susigaudyti, kas vyksta, Lekšę

nusmelkęs ledinis šaltis privertė pašokti nuo kėdės.

Lenktynės greitaisiais kateriais – turtingų ir atsargumo nepaisančių žmonių sportas. Pomastiškas, energingas, testosteronu persunktas renginys buvo kvapą gniaužianti pertekliaus demonstracija. Pinigų, galios, savimeilės ir besaikio rizikavimo bei pavojų nepaisymo šou, dėl kurio dauguma žiūrovų stebėdavo reginį apimti baimės ir pagarbos. Tačiau Leksė jautėsi taip, lyg sapnuotų savo baisiausią košmarą, nes jau žinojo, kas nutiks vėliau.

– Ne, – įtamos kupinu balsu pasakė ji. – Prašau išjungti.

Tačiau jos niekas neklausė, buvo per vėlu. Leksei tebetariant šiuos žodžius, pirmaujančio katerio smaigalys rėžėsi į aukštą bangą ir ėmė kilti į orą. Baltas, žvilgantis kateris, regis, pasistiebė ant pirštų galų ir lyg iš jūros kylanti graži gulbė pakibo ore.

– Nenuleiskite akių, – Siuzi iš nekantrumo beveik ėmė šokinėti vietoje.

Leksė stvėrė už stalo krašto kaip tik tą akimirką, kai galingasis kateris, atlikęs šokiruojamai gracingą piruetą, ėmė verstis dugnu į viršų....